

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2523200137
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2523200137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Krajinská 2954/32, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 500,- eur, na odvolanie žalobcu proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. PN-6Csp/3/2023-147 zo dňa 5.11.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd čiastočne vyhovel žalobe, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 80 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, pričom ustálil, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 24.8.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 6708073157, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi bezúčelový revolvingový úver s výškou úverového rámca 2.400 eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté finančné prostriedky vrátiť v mesačných splátkach vo výške 3,31 % z dlžnej čiastky, dohodnutou úrokovou sadzbou 24,90 %, s celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2.723,70 eur. V konaní vedenom pred Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 27Csp/45/2021 sa žalobca domáhal určenia, že úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov. Rozsudkom č.k. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 bolo žalobe vyhovené a súd určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver č. 6708073157 z 24. 8. 2017, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. V odôvodnení rozsudku súd o.i. uviedol, že súd skúmal, či žalovaný konal s odbornou starostlivosťou pri uzavretí zmluvy, a za tým účelom zisťoval, či žalovaný dodržal podmienky stanovené v § 7 ZSU, predovšetkým či z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu povinností tým, že posudzoval bonitu žalobcu bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver alebo či z jeho strany

nedošlo k porušeniu ustanovení § 7 ods. 19 až 42 ZSU. Žalovaný predložením dokladov na výzvu súdu preukázal, že prihliadal na údaje z databázy NRKI, pričom zákon nestanovuje povinnosť nahliadať do viacerých databáz. Taktiež preukázal, že schopnosť splácať úver neposudzoval bez akýchkoľvek údajov. V tomto smere súd poukázal na ustanovenie § 7 ods. 27 ZSU, podľa ktorého bol žalovaný povinný pri posudzovaní schopnosti dlžníka splácať úver použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, peňažných záväzkoch spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme bol povinný overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Žalovaný pritom sám uviedol vo svojom vyjadrení, že nevychádzal z externých zdrojov, a to konkrétne z overenia príjmu uvedeného žalobcom údajmi zo Sociálnej poisťovne, pretože v čase uzavretia zmluvy nemal prístup do tejto databázy, a teda príjem žalobcu žiadnym iným spôsobom neoverovala. V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 18.12.2014 vo veci C-449/13 a aplikáciu článku 8. ods. 1 smernice 2008/48. Z odôvodnenia rozsudku (odsek 36.) zároveň vyplýva právny záver súdu, že okresný súd má povinnosť rešpektovať judikatúru Súdneho dvora Európskej únie ohľadom záväzného výkladu ustanovení smernice 2008/48, ktorý konštatoval, že žalovaný ako veriteľ pri posudzovaní schopnosti žalobcu ako dlžníka splácať úver bol povinný overiť údaj o príjme žalobcu zaobstaraním si dôkazov či už od žalobcu (potvrdenie o príjme, výpis z účtu, na ktorý sa jeho príjem poukazoval) alebo z externých zdrojov a nespoliehať sa na ničím nepodložený údaj žalobcu o výške jeho príjmu. Ak by žalovaný v tomto konkrétnom prípade postupoval v súlade s citovaným rozhodnutím, ako aj v súlade s § 7 ods. 27 ZSU, úver by žalobcovi zjavne neposkytol, pretože jeho celkové výdavky by prevyšovali čistý príjem žalobcu (§ 7 ods. 21 ZSU). Žalovaný sa nemôže tejto povinnosti zbaviť poukazom na to, že Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že mu neukladá povinnosť vykonávať systematicky kontrolu informácií poskytnutých spotrebiteľom, pretože ako vyplýva aj z citovaného rozhodnutia, táto skutočnosť platí iba za podmienky, že informácie poskytnuté spotrebiteľom budú dostatočné a jeho vyhlásenia podopreté dokladmi, čo v tomto prípade splnené nebolo. Okresný súd tak mal preukázané, že žalovaný postupovala v rozpore s § 7 ods. 27 ZSU tým, že informácie o príjme neoveroval preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Už len na základe tejto skutočnosti je možné konštatovať, že boli splnené podmienky pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 ZSU, pretože zo strany žalovaného išlo o hrubé porušenie povinnosti stanovené v § 7 ods. 27 ZSU. Z tohto dôvodu súd žalobe vyhovel a určil, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov. Uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie preukázané rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 (č.l. 26). V konaní bolo ďalej preukázané, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoCsp/1/2022-149 zo dňa 27.05.2022, právoplatným dňa 08.07.2022, odvolanie žalovaného odmietol (č.l. 43).

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 52 ods. 1 až 4 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v texte aj len „OZ“), § 1 ods. 2, § 7 ods. 2, 27, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (v texte aj len „ZoSÚ“), § 3 ods. 1 písm. e), § 53 ods. 1 zák. č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa... v znení účinnom do 30.6.2024.

4. Z vykonaného dokazovania a to rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13CoCsp/1/2022-149 zo dňa 27.05.2022, mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému ako dodávateľovi a spotrebiteľský úver bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov. Podľa právoplatného rozsudku žalovaný pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať úver nekonal s odbornou starostlivosťou, postupoval v rozpore s 7 ods. 27 ZoSÚ, pretože informácie o príjme neoveroval preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 ZoSU, pretože zo strany žalovaného išlo o hrubé porušenie povinnosti stanovené v § 7 ods. 27 ZoSU, z ktorého dôvodu súd žalobe vyhovel a určil, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov.

5. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadost'uchinenie a

ako treba určiť jeho výšku. Zároveň, novelizované znenie zák. č. 250/2007 Z.z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože podľa znenia § 3 ods. 5 účinného od 10.06.2013 sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V danej veci prvoinštančný súd skonštatoval, že zo strany žalovaného došlo aj k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v možnom nezákonnom preplatení úveru, a teda stratu finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme nedošlo len preto, že žalobca ako spotrebiteľ vyvinul iniciatívu podaním žaloby na Okresný súd Žiar nad Hronom sp.zn. 27Csp/45/2021, kde sa aktívne domáhal uplatnenia svojho práva, čím predišiel vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v prípade preplatenia úveru.

6. V súvislosti s uvedeným prvoinštančný súd odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v ktorom dovolací súd uviedol, že „aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“

7. Súd prvej inštancie odkázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022 (R 48/2022), ktoré poukazuje okrem iných rozhodnutí dovolacieho súdu aj na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako na ustálenú súdnu prax, od ktorej odklon je potrebné vysvetliť.

8. Najvyšší súd SR v nastolenom právnom názore pokračuje aj v ďalších rozhodnutiach, keď napr. v uznesení sp. zn. 4Cdo/103/2023 zo dňa 26.08.2024 v odseku 18 uviedol, že: „Nad rámec (obiter dictum) dovolací súd poukazuje na to, že pri aplikácii režimu zákona č. 250/2007 Z. z. je nutné použiť ustanovenie § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

9. Na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia. Keďže v predchádzajúcom konaní pred Okresným súdom Žiar nad Hronom súd v rozsudku č.k. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 ako predbežnú otázku uzavrel, že žalovaný hrubo porušil povinnosti stanovené v § 7 ods. 27 ZoSU (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň určil, že úver je bezúročný a bez poplatkov, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde.

10. Prvoinštančný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu žalovaný svojim konaním porušil. Žalobca v konaní uviedol, že žalovaný nesplnil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ktorá mu vyplývala z § 7 ods. 27 ZoSU. Nie je pritom potrebné, aby porušenie povinnosti veriteľa bolo konštatované vo výroku rozsudku, ale postačuje, aby súd uvedené porušenie konštatoval v rámci vyriešenia predbežnej otázky. Okresný súd Žiar nad Hronom v odseku 36 rozsudku č.k. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 konštatoval, že žalovaný pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať úver nekonal s odbornou starostlivosťou, postupoval v rozpore s 7 ods. 27 ZoSU, pretože informácie o príjme neoveroval preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa a zo strany žalovaného išlo o hrubé porušenie povinnosti stanovené v § 7 ods. 27 ZoSU, preto neobstojí obrana žalovaného, že žiadnym výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv a povinností sa žalovaný na žalobcovi dopustil.

11. V tejto súvislosti prvoinštančný súd podporne poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/138/2022-123 zo dňa 28.06.2023, v ktorom odvolací súd uviedol, že „na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia. Keďže v predchádzajúcom konaní súd ako predbežnú otázku uzavrel, že zmluva nemala potrebné náležitosti (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde a boli splnené základné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného.“

12. Súd prvej inštancie tiež odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022 - R 30/2023, podľa ktorého „podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke.“

13. ZoSU v § 7 upravuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ

vyživovaciú povinnosť, peňažných záväzkoch spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa s tým, že informácie o príjme je potrebné overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Spotrebiteľ je síce povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. Z uvedeného je zrejmé, že veriteľ je ten, kto má povinnosť overovať príjem spotrebiteľa aj z externých zdrojov nezávislých od spotrebiteľa, pričom túto povinnosť žalovaný jednoznačne porušil.

14. Pokiaľ sa žalovaný bránil v konaní tým, že pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie musí byť preukázané, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne (kumulatívne) ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, s uvedenou obranou nemožno súhlasiť. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom do 30.06.2024) kumuláciu nevyžaduje (právna norma neobsahuje žiadne slovné spojenie „a súčasne“, či „a zároveň“), keď aj z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) je zrejmé, že na vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia (so súdnym judikovaním konkrétneho nároku, zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, a pod.). Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadostučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (napr. zákona o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch, § 52 až 54 OZ a pod.). Nie je pritom potrebné, aby tu bol úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť.

15. Zároveň neplatí, že by predpokladom priznania primeraného finančného zadostučinenia bol vznik aspoň potenciálnej hrozby ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností, pričom súd odkazuje na predchádzajúce odseky a najmä na skôr citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. V tejto súvislosti prvoinštančný súd dal do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoCsp/11/2023-197 zo dňa 24.04.2024, v ktorom odvolací súd v obdobnej veci uzavrel, že „žalobkyňa celkom isto už tým, že musela pristúpiť k súdnemu vymáhaniu svojej pohľadávky, utrpela určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať.“

16. Pokiaľ ide o poukazovanie žalovaného na dôvodovú správu k § 3 zák. č. 250/2007 Z.z., táto je pre posúdenie nároku irelevantná, pretože sa vzťahuje k zneniu zákona v čase jeho prijatia (t.j. ku dňu 01.07.2007), pričom relevantné znenie § 3 ods. 5 je účinné od 10.06.2013. Z obdobného dôvodu je na tu prejednávanú vec neaplikovateľný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013, keďže v posudzovanom prvoinštančnom konaní bolo aplikované ustanovenie § 3 ods. 5 v znení účinnom do 09.06.2013. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému, v ktorom bol úver vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou. Porušenie práva spotrebiteľa tak prvoinštančný súd videl v neskúmaní bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou (keď spotrebiteľ má právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa, čomu zodpovedá povinnosť veriteľa takto postupovať) za nedodržanie čoho je zodpovedný žalovaný ako dodávateľ, ktorého povinnosť takto postupovať vyplýva priamo zo ZoSÚ. Obranu žalovaného v tom smere, že žalobca uviedol nepravdivú výšku svojho príjmu, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú, pretože zákon s porušením povinnosti spotrebiteľa uviesť pravdivú výšku príjmu žiadnu sankciu nespája, naopak, povinnosť preveriť výšku príjmu spotrebiteľa je povinnosťou veriteľa, ktorú žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore úspešný voči žalovanému, pričom jednoznačne bolo konštatované porušenie právneho predpisu (§ 7 ods. 27 ZoSÚ) ako predpoklad určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov, sú splnené zákonné podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie.

17. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení vychádza súd z toho, že primerané finančné zadostučinenie má plniť funkciu nielen satisfakčnú, ale aj sankčnú, aby tak dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Zároveň má byť aj odmenou spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Na druhej strane, finančné zadostučinenie nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Pri rozhodovaní o výške nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti jednotlivého prípadu.

18. Prvoinštančný súd tu poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že „výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

19. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezhojilo. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa (viď. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoCsp/11/2022-133 zo dňa 08.06.2022).

20. Prvoinštančný súd tiež poukázal na znenie § 3 ods. 1 písm. e) zák. č. 108/2024 Z.z., ktoré ustanovenie (pre prípady týkajúce sa zmlúv uzavretých po 30.06.2024) príkladmo určuje kritéria pre stanovenie primeranosti finančného zadosťučinenia, pričom vychádza z konštantnej judikatúry.

21. Súd prvej inštancie dodal, že priznanie nároku na finančné zadosťučinenie nie je vylúčené ani vtedy, ak k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane veriteľa ešte nedošlo. Z rovnakých dôvodov nemožno uznať ako dôvodnú obranu žalovaného, že bol dostatočne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

22. Určením úveru za bezúročný a bez poplatkov v predchádzajúcom konaní došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, avšak nie k naplneniu sankčnej, odradzovacej a odmeňovacej funkcie tohto inštitútu. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti v danej veci je podľa názoru súdu výška finančného zadosťučinenia v sume 80,- eur primeraná dôsledkom, ktoré malo na žalobcu porušenie povinnosti veriteľom a vedenie predchádzajúceho sporu, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnanie narušenej rovnováhy voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaním finančného zadosťučinenia vo výške 80,- eur bude podľa názoru súdu naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadosťučinenia a zároveň bude naplnená aj jeho výchovná a odradzujúca funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vplývať tak, aby v budúcnosti dodržiaval zákonné ustanovenia.

23. Pri určovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia prihliadol prvoinštančný súd na skutočnosť, že žalobca musel v predchádzajúcom konaní ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nepristúpil k zmierlivému vyriešeniu veci a vystavil spotrebiteľa neistote počas celého priebehu konania o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, ktoré trvalo niekoľko mesiacov, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je kvantifikovateľná výškou potenciálneho bezdôvodného obohatenia žalovaného v sume 323,70 eur, teda bezdôvodného obohatenia, ktoré by žalovaný získal v prípade, ak by žalobca nepodal žalobu a naďalej by plnil svoje zmluvné povinnosti podľa zmluvy o úvere, v ktorej bola dojednaná celková výška úverového rámca v sume 2.400 eur a celková čiastka splatná spotrebiteľom v sume 2.723,70 eur, rozdiel ktorých by predstavoval bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného (2.723,70 eur - 2.400 eur = 232,70 eur). Súd prvej inštancie tiež zohľadnil všetky kroky, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo, keď žalovaný nebol ochotný zmierlivého riešenia sporu a vo veci určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov podal aj odvolanie. Žalobca tak s prihliadnutím na postoj žalovaného v konaní, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby

o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, utrpel určité psychické napätie s stres a bol v stave právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 27Csp/45/2021, ktoré skutočnosti ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Rovnako bolo potrebné prihliadnuť na trvanie nielen súdneho konania, ale aj samotného protiprávneho stavu, a síce od uzavretia zmluvy o úvere dňa 24.08.2017 do 08.07.2022 (právoplatnosť uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bolo odmietnuté odvolanie žalovaného vo veci určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov), t.j. takmer päť rokov.

24. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný používal agresívne obchodné praktiky ako napr. obťažovanie výstražnými listami, telefonátmi a pod., ktoré sa vyskytujú v prípade iných poskytovateľov úverov. U žalobcu nebol tvrdený, ani preukázaný, zásadný dopad na jeho sociálnu situáciu, ani negatívny dopad na jeho psychické zdravie, ktoré všetky aspekty by odôvodňovali priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia. Zároveň však súd prihliadol aj na to, že žalobca tiež porušil povinnosť uloženú mu ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ a to poskytnúť veriteľovi pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Tiež bolo potrebné vziať do úvahy to, že určením úveru za bezúročný a bez poplatkov žalobca získal predmetný úver bezplatne.

25. Prvoinštančný súd odkázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/27/2021 zo dňa 31.08.2021, v ktorom „pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Podľa názoru odvolacieho súdu za jedinú, objektívnu a exaktnú kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil.“

26. Súdom priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu hrozila konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy závadne konal. Suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 80,- eur predstavuje cca 25 % z potenciálneho bezdôvodného obohatenia v sume 323,70 eur, ktorú výšku súd považuje za primeranú okolnostiam danej veci, pričom nebude predstavovať neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu. Prvoinštančný súd pritom poukázal aj na aktuálnu prax slovenských súdov, kde sa výška primeraného finančného zadosťučinenia pohybuje v obdobných prípadoch väčšinou na úrovni od 10% do 30% z bezdôvodného obohatenia, a preto priznaných 25% nevybočuje z rámca priznávaných finančných zadosťučinení v obdobných veciach (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21CoCsp/21/2023 z 22.1.2025 priznané finančné zadosťučinenie v sume 700,- eur, ktoré predstavovalo 25% bezdôvodného obohatenia žalovaného, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/98/2022 z 25.1.2023 priznané finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- eur pri bezdôvodnom obohatení v sume 4.196,46 eur, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/99/2022 z 21.12.2022 priznané finančné zadosťučinenie v sume 200,- eur pri bezdôvodnom obohatení v sume 880,90 eur, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 z 27.4.2021 priznané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur, ktoré predstavovalo cca jednu tretinu bezdôvodného obohatenia žalovaného, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/26/2021 z 27.1.2022 priznané finančné zadosťučinenie v sume 250,- eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 690,61 eur, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 z 27.4.2021 priznané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.607,40 eur, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2021 z 31.8.2021 priznané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.693,84 eur, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/39/2021 z 18.5.2022 priznané finančné zadosťučinenie v sume 400,- eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.012,81 eur, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoCsp/11/2023-197 zo dňa 24.04.2024 primerané finančné zadosťučinenie takmer 1/4 žalovaným získaného bezdôvodného obohatenia, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 22CoCsp/9/2023-106 zo dňa 28.02.2024 primeraná suma finančného zadosťučinenia 800,- eur predstavuje cca 26% zo sumy (3.131,39 eur), ktorú si uplatňoval žalovaný v rámci exekučného konania).

27. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval prvoinštančný súd žalobu za dôvodnú v rozsahu 80,- eur, a preto jej vo výroku I. rozsudku v tomto rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 80,- eur, a vo zvyšku súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol.

28. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol s použitím ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 a § 257 CSP tým, že žalobca síce požadoval sumu 500,- eur a bola mu priznaná suma 80,- eur, avšak išlo o konanie, v ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu. Uvedené znamená, že žalobcu treba považovať čo do základu nároku za plne úspešného, pričom výška prisúdeného nároku v danej veci závisela od úvahy súdu. Súd tu poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/66/2020-138 zo dňa 16.03.2021, v ktorom tunajší odvolací súd uzavrel, že „zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, keďže ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porovnaj nálezy Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 142/2014, II. ÚS 399/2019).“

29. To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom prvoinštančný súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. V konaní pritom nebol tvrdený a súd prvej inštancie sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd prvej inštancie dodal, že základná sadzba tarifnej odmeny advokáta bude vypočítaná z výšky súdom priznaného plnenia, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

30. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá z dôvodov že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ako i z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v napádanom rozsahu druhého výroku tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

31. Podľa odvolateľa záver súdu v bode 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku o primeranosti výšky finančného zadosťučinenia nespĺňa v pravom slova zmysle sankčnú satisfakčnú a odradzovaciu funkciu, ktoré majú zabrániť veriteľovi v opakovaní protiprávneho konania voči slabšej strane – spotrebiteľovi tak, ako to prezentuje súd. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 30.11.2020 sp. zn. 4Cdo/298/2020, z ktorého zdôraznil, že dané ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá, pričom uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak sankčnú a jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. V konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaneho prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia musí byť zrejmé o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opieral. K vyjadreniu súdu v bode 47, že žalobca získal predmetný úver bezplatne, odvolateľ zdôraznil, že nebyť aktívneho vedomého a zodpovedného prístupu spotrebiteľa a iniciovania súdneho konania za účelom ochrany svojich práv, došlo by k obohateniu žalovaného o plnenie, na ktoré nemal žiadny právny nárok. Podľa odvolateľa sa súd nezaoberal konkrétnymi okolnosťami prípadu majúcimi vplyv na posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca zhrnul tieto okolnosti prejednávaneho prípadu a to konkrétne:

- rozsah porušených práv spotrebiteľa a povinností veriteľa

- ° neskúmanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver, čím hrubo porušil povinnosť § 7 ods. 1 v s spojení s § 7 ods. 27) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch;
- neprimeraná suma primeraného finančného zadosťučinenia
- ° priznaná príliš nízka suma primeraného finančného zadosťučinenia
- ° takto priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia neplní svoj účel, teda obchádza sankčnú a preventívnu funkciu
- ° priznaná nízka suma neodradí porušiteľa od ďalšieho protiprávneho konania voči spotrebiteľom
- neposkytnutie satisfakcie spotrebiteľovi za uplatnenie svojich porušených práv na súde
- ° sám spotrebiteľ inicioval konanie na súd ešte pred tým, ako by došlo k bezdôvodnému obohateniu
- ° žalobca postupoval veľmi aktívne a postupoval pozorne, sám iniciatívne sa vyhol vzniku BO;
- pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z nesprávne určenej sumy, resp. bezdôvodného obohatenia
- ° zmluvy o revolvingovom úvere sú uzatvárané na dobu neurčitú so zákonnou požiadavkou uvedenia obligatórnych náležitostí na jeden rok
- ° z dôvodu uzatváranie revolvingových zmlúv na neurčito nie je možné dospieť k presnému výpočtu sumy, resp. bezdôvodného obohatenia
- ° v tomto prípade zmluvný vzťah trval od uzatvorenia zmluvy o úvere v roku 2017 do právoplatného uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý odmietol odvolanie žalovaného vo veci určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov v roku 2022, t. j. takmer 5 rokov
- ° súd nezohľadnil skutočnosť, že hrozíace bezdôvodné obohatenie by bolo vyššie, nakoľko žalobca nesplatil úver za jeden rok ako to predpokladala zmluva o úvere;
- dobu trvania protiprávneho stavu
- ° žalovaný porušil práva spotrebiteľa už v počiatku kontraktačného procesu, keď ešte pred uzatvorením zmluvy o úvere neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať úver, a následne počas celej doby trvania právneho vzťahu tieto aj naďalej porušoval je dĺžka protiprávneho stavu takmer 5 rokov, a to od roku 2017 (rok uzatvorenia zmluvy o úvere) až do roku 2022 (právoplatnosť rozhodnutí súdov vydaných v pôvodnom konaní, ktorým bola žalobcovi poskytnutá ochrana jeho porušeným právam);
- zaslanie predžalobnej výzvy za účelom zmierlivého riešenia sporu a snaha o predídanie súdneho konania zo strany spotrebiteľa;
- odmietavý postoj žalovaného vo vzťahu k nároku na priemerne finančné zadosťučinenie;
- psychické napätie a stres v dôsledku vedenia súdneho konania.

Všetky tieto okolnosti sú individuálnymi okolnosťami, ktoré sú špecifické pre tento konkrétny prípad, ktoré vo veci konajúci súd nezohľadnil, resp. zohľadnil minimálne, eventuálne ich považoval za „všeobecné tvrdenia“. Súd bez dôsledného odôvodnenia rozhodol o tom, že mu pripadá primeraná suma 80,- eur. Ak by súd vzal do úvahy aj iné skutočnosti, než len výšku bezdôvodného obohatenia, dospel by k inému záveru, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je v prejednávacom prípade vo výške 500,- eur primeraná, a to s ohľadom na všetky okolnosti prípadu.

32. Prvostupňovým súdom priznaná suma podľa odvolateľa nenapĺňa ani základné funkcie finančného zadosťučinenia ako ich predpokladá ust. § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie nenapĺňa sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia, ktorou je odradiť veriteľa od nekalého konania. Táto suma veľmi nepatrne zasiahne do majetkovej sféry žalovaného a nie je dostatočne odradzujúca pre veriteľa, ktorý je podnikateľským subjektom s významným kapitálom. S poukazom na výsledky hospodárenia žalovaného za rok 2024 uverejnené na webovej stránke D. je jasné, že požadovaná suma finančného zadosťučinenia predstavuje zanedbateľnú čiastku v porovnaní so ziskom žalovaného za rok 2024 vo výške 5,748 milióna eur. Na základe výsledkov hospodárenia žalovaného za predošlý kalendárny rok je zrejmé, že výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 80,- eur nenapĺňa sankčnú funkciu a neodradí žalovaného od pokračovania v protiprávnom konaní voči ďalším spotrebiteľom. Práve priznaná suma vyznieva, že protiprávne konanie je pre žalovaného výhodné a znamená pre neho minimálny, takmer nulový zásah do jeho finančných záujmov. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia je v konečnom dôsledku neprimeraná s ohľadom na zásah do práv žalobcu v dôsledku protiprávneho konania žalovaného a neznamená pre žalovaného žiadnu ujmu a utvrdzuje ho v presvedčení, že je jeho konanie v rozpore so zákonom postihované len minimálne.

33. Po poukázaní na znenie ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa odvolateľ zdôraznil, že zákonodarca vypustil ako podmienku pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podmienku preukázania ujmy spotrebiteľa. S predpokladom vzniku nároku na toto zadosťučinenie je preto spojená jedna zásadná podmienka a to uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa

na súde. Jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je tak primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.11.2019 sp. zn. 6Cdo 127/2017 ako i rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.4.2024 sp. zn. 12CoCsp/5/2024. Výška žalovanej sumy podľa odvolateľa tak bola podporená aj rozhodovacou praxou v otázke primeranosti finančného zadosťučinenia. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie vo veci nezohľadnil hneď niekoľko podstatných skutočností a svoje rozhodnutie ohľadne výšky primeraného finančného zadosťučinenia nedostatočne odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho je tak arbitrárne a svojvoľné. Vzhľadom na uvedené žalobca napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II., ktorým súd žalobu v časti nároku 420,- eur zamietol. Mal za to, že suma 500,- eur je v celom rozsahu primeraná a to s ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu, ako aj na porušenie práv spotrebiteľa, potrebu iniciovania súdneho konania, hájenie práv v súdnom konaní, dĺžku právnej neistoty a podobne.

34. Ak konajúci súd neuviedol relevantné skutočnosti, na základe ktorých dospel k výške nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, napádané rozhodnutie je nepreskúmateľné, čo je takou vadou, pre ktorú ho nemožno považovať za zákonné. Rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvoľne a odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho je potrebné ho považovať za nepreskúmateľné a nezákonné. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces, ako to vyplýva aj z judikatúry EŠLP aj rozhodnutí ÚS SR. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi strán, tieto analyzovať a svoje závery pretaviť do rozhodnutia, z ktorého by bolo zrejmé na základe akých úvah sa rozhodnutie zakladá. K uvedenému však v prejednanom prípade absolútne nedošlo, v dôsledku čoho konajúci súd porušil práva žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 5.12.2017 sp. zn. I.ÚS 736/2016 a rozhodnutie NS SR zo dňa 26.9.2017 sp. zn. 1Cdo 145/2017.

35. Zhrnúc uvedené podľa odvolateľa je zrejmé, že napádané rozhodnutie v otázke posúdenia primeranosti výšky priznaného zadosťučinenia je potrebné považovať za arbitrárne, svojvoľné, nepreskúmateľné, pričom súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), zároveň je možné konštatovať, že predmetné konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ako aj že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

36. Nadväzne odvolateľ poukázal na čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov CSP, ako i na nález Ústavného súdu SR zo dňa 5.9.2018 sp. zn. II.ÚS 300/2018 o požiadavke právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

37. Žalovaný odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalobcu predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, pričom si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

38. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom, vrátane jeho odôvodnenia, bol názoru, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov, na ktoré poukazuje žalobca. Žalobca podľa neho opätovne a duplicitne poukazuje na skutočnosti, ktoré boli v konaní jednoznačne preukázané a súdom zohľadnené a odôvodnené, pričom opakovane uvádza iba skutočnosti všeobecného charakteru bez náležitého preukázania. Žalovaný pokračoval, že ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyžaduje niekoľko podmienok zo strany žalobcu a to že spotrebiteľ sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom môže proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde, teda spotrebiteľ sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si aj súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou boli „poškodené“ výlučne tým, že získal bezúročný a bezpoplatkový úver. Sám žalobca inicioval proces uzatvorenia úverovej zmluvy, bol upovedomený s výškou poskytnutého úveru, výškami splátok aj celkovou čiastkou, ktorú bude povinný zaplatiť. Žalobca sám vedome a dobrovoľne s podmienkami a dojednaniami v úverovej súhlasil. Dôkazom toho, že bol so službami žalovaného spokojný je aj skutočnosť, že úver čerpal opakovane v priebehu rokov 2017 až 2020. Druhou podmienkou je, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. Žalobca v žalobe neuviedol akým spôsobom

mal žalovaný práva a povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť, obmedzil sa len na konštatovanie, že úverová zmluva nemá zákonné náležitosti, čo však nemožno považovať za poškodenie práv a povinností, ktorí by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa z toho vyplýva len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi teda žiadna ujma nevznikla, naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Ako tretiu podmienku žalovaný uviedol primerané finančné zadostučinenie. V tejto súvislosti zdôraznil, že pokiaľ súd vyhlásil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorú by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadostučinenie, výklad § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.6.2018 sp. zn. 9Co/50/2018, Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18.4.2019 sp. zn. 10C/44/2017, Krajského súdu v Prešove v rozsudku zo dňa 10.9.2020 sp. zn. 9CoCsp/36/2020, Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 19CoCsp/33/2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 26.5.2022 sp. zn. 43CoCsp/8/2022.

39. Žalovaný pokračoval, že je pravdou, že priznanie výšky primeraného finančného zadostučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, avšak musí vychádzať z riadne preukázaného skutkového stavu a nemôže byť svojvoľné. Ako vyplýva z názvu tohto inštitútu, musí ísť o zadostučinenie primerané. V tejto súvislosti považoval žalovaný za nevyhnutné podotknúť, že žalobca bol iniciátorom, ktorý si úver od žalovaného žiadal, v zmysle úverovej zmluvy presne vedel, akú výšku si požičiava, akú výšku bude musieť celkovo uhradiť. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom v konaní sp. zn. 27Csp/45/2021 vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkový. Žalobca čerpal finančné prostriedky od žalovaného opakovane v období rokov 2017 až 2020, ktoré splácal mesačnými splátkami. Uvedeným rozsudkom súd nepriznal žalobcovi žiadne finančné plnenie, ani nekonštatoval žiadne majetkové obohatenie sa žalovaného na úkor žalobcu. Žalovaný zdôraznil, že žalobca žiadnu ujmu minimálne do dňa podania žaloby nepociťoval. Ak teda neexistoval subjektívny pocit o ujme, nemožno následne žiadať o jej reparáciu osobitne za obdobie jej neexistencie. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na model správania sa žalobcu, ktorý skonštatoval a opísal aj Okresný súd v Žiari nad Hronom vo svojom rozsudku zo dňa 11.11.2021 sp. zn. 27Csp/45/2021 a to najmä v bode 30. a 32. Žalovaný postupom času flexibilne reagoval na judikatúru súdov a svoje novšie úverové zmluvy upravil do súladu so zákonnou úpravou a požiadavkami súdov. Odradzujúci účinok finančného zadostučinenia je tak už naplnený, preto nie je dôvod, aby ho spotrebiteľia umelo zneužívali vo svojom prospech a nedôvodne sa obohacovali.

40. Žalovaný je toho názoru, že argumentácia a odôvodnenie prvoinštančného súdu vychádzajú zo správneho právneho posúdenia veci, opierajúce sa o nespochybniteľné dôkazy a skutočnosť, že žalobca sa s nimi nestotožňuje neznamená, že sú nesprávne alebo nezákonné. Je zrejmé, že okresný súd zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodol v zmysle vydaného petitu. Jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okresný súd náležite zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, pričom sa vypořiadal s rozhodujúcimi argumentáciami a tiež s predloženými dôkazmi. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje námietky odvolateľa v celom rozsahu za nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

41. Žalobca vo svojej duplike podanej prostredníctvom svojho právneho zastúpenia opätovne navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napádanom rozsahu druhého výroku zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi 420,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

42. Podľa žalobcu žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu relativizuje význam porušenia zákonnej povinnosti tvrdením, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, keďže úver bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov s tým, že takáto argumentácia je v rozpore so systematickou a účelom § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nie sú výhodou poskytnutou žalobcovi, ale zákonnou sankciou za porušenie povinnosti žalovaného. Nemožno preto argumentovať, že zákonný následok protiprávneho konania, pri ktorom nie je preukázaná majetková ujma, vylučuje vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Žalovaný nesprávne zužuje ujmu výlučne na majetkovú sféru, keď žalobcovi vznikla ujma minimálne v psychickej rovine. Napokon vznik ujmy nie je predpokladom pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie, postačuje preukázanie

porušenia práva spotrebiteľa. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.8.2021 sp. zn. 11CoCsp/25/2021, podľa ktorého súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii nejakej ujmy, keď jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi.

43. V ďalšej časti vyjadrenia žalobca uviedol, že podstatou jeho odvolania je neprímeranosť priznanej sumy 80,- eur vo vzťahu k rozsahu a povahe a porušenia práv. Pri posudzovaní primeranosti je potrebné zohľadniť najmä

1. charakter porušenia – išlo o porušenie kogentnej právnej úpravy upravujúcej povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy,
2. postavenie strán – žalovaný je profesionálny poskytovateľ úverov, ktorý vystupuje v množstve obdobných zmluvných vzťahov,
3. význam porušených práv – pravosť spotrebiteľa na transparentné a zákonné zmluvné podmienky patrí medzi základné piliere a ochrany spotrebiteľa,
4. potrebu preventívneho a odradzujúceho účinku.

44. Žalobca má za to, že prvoinštančný súd nedostatočným spôsobom zohľadnil všetky okolnosti majúce vplyv na určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ak by ich zohľadnil, dospel by k inému záveru. Suma 80,- eur je v danom kontexte zjavne symbolická. Primeranosť znamená proporcionálnu reakciu právneho poriadku na porušenie práva. Ak by priznanie zadosťučinenia v prípadoch porušenia kogentných ustanovení zákona bolo redukované na symbolické sumy, ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa by sa stalo fakticky neúčinným. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.8.2021 sp. zn. 11CoCsp/25/2021.

45. V nasledujúcej časti vyjadrenia sa žaloba vyjadril k poukazu žalovaného, že žalobca zmluvu uzavrel dobrovoľne a vedel, čo podpisuje, pričom tento argument označil za irelevantný. Žalovaný sa snaží prezentovať finančné zadosťučinenie ako čisto kompenzačný inštitút bez akéhokoľvek preventívneho rozmeru, pričom takýto výklad je neúplný. Prvostupňový súd priznaním sumy 80,- eur nenaplnil zákonom sledovaný účel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tento inštitút má proti satisfakčnej funkcii aj výraznú funkciu sankčnú a preventívnu, pričom tieto zložky nemožno redukovať na symbolické konštatovanie porušenia práva bez reálneho ekonomického dopadu na porušiteľa. Sankčná funkcia musí predstavovať citeľný zásah do majetkovej sféry porušiteľa a tým vyjadriť spoločenské odsúdenie jeho protiprávneho konania. Preventívna funkcia sa prejavuje v dvoch rovinách. Individuálnej, smerujúcej k tomu, aby konkrétny porušovateľ v budúcnosti od obdobného konania upustil a generálnej, ktorej cieľom je vyslať ostatným podnikateľským subjektom jasný signál o neakceptovateľnosti takéhoto konania. Priznaná suma 80,- eur objektívne nespĺňa ani jednu z uvedených funkcií. Ak sankcia nedosahuje intenzitu, ktorá by bola pre porušiteľa citeľná, nemožno hovoriť o naplnení jej preventívnej funkcie. V kontexte požiadavky efektívnej, primeranej a odradzujúcej ochrany spotrebiteľa musí byť finančné zadosťučinenie nastavené tak, aby malo reálny preventívny účinok. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v konečnom dôsledku oslabuje ochranu spotrebiteľa a nenapĺňa zákonom sledovaný účel finančného zadosťučinenia. Priznaná suma 80,- eur je vzhľadom na povahu a význam porušených práv, postavenie žalovaného, potrebu zabezpečenia efektívnej ochrany spotrebiteľa zjavne neprímeraná.

46. Žalovaný v odvolacej duplike opätovne navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia s tým, že žalobca v priebehu súdneho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by preukazovali nielen náležité odôvodnenie právneho základu uplatňovaného nároku, ale najmä jeho výšku.

47. Podľa žalovaného žalobca neposkytol žiadne dôkazy o tom, ako konkrétne sa vedenie primárneho súdneho konania malo prejavovať v psychike žalobcu. Pokiaľ žalobca uvádza iba všeobecné tvrdenia o psychickej, či emocionálnej ujme, je potrebné ich zo strany súdu vyhodnotiť taktiež iba vo všeobecnej rovine. Vyhlásenie zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, nakoľko žalovaného sankcionoval vo viacerých smeroch, a to jednak v podobe poskytnutia bezúročného a bezpoplatkového úveru, v podobe zaplatenia súdneho poplatku vo výške 49,50 eur, ako aj povinnosti preplatiť právnomu zástupcovi žalobcu trovy konania vo výške 1.073,39 eur. Uvedené položky zároveň nepredstavujú konečnú ekonomickú stratu a sankciu žalovaného, nakoľko je potrebné počítvať ešte so súdnym poplatkom a trovami právneho zastúpenia

predmetného súdneho konania. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že taktiež kompenzačná funkcia bola splnená už v súvislosti s pôvodným konaním. Žalovaný pokračoval, že predmetná úverová zmluva z roku 2017 nemohla reflektovať aktuálnu judikatúru a legislatívny charakter. Ani judikatúra súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv nebola taká rozsiahla ako v dnešnej dobe a sudy vyhodnocovali náležitosti úverových zmlúv uzatvorených so žalovaným ako korektné a v súlade so zákonným znením. Žalovaný preto nemal pochybnosti o správnosti svojich úverových zmlúv. V prejednávanom prípade absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný kladie otázku, aký by malo zmysel, aby úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný výlučne on sám. Osobitne poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v súdnych konaniach celú dobu zastúpený advokátom, čo ho odbremenilo od aktívnej účasti na pojednávaniach, a teda aj akejkolvek záťaže s tým spojenej. Pokiaľ ide o poukaz na zisky žalovaného, uvedené pôsobí nanajvýš tendenčne a nemôže byť kritériom, či meradlom pre výšku finančného zadosťučinenia. Podľa žalovaného žalobca netvrdil a nepreukázal také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v požadovanej výške 500,- eur, a to najmä z dôvodu, že zo strany žalovaného nedochádzalo voči žalobcovi k používaniu žiadnych agresívnych praktík, že u žalobcu nebol preukázaný žiadny zásadný dopad na jeho sociálnu situáciu, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o okolnostiach podporujúcich jeho predstavu o primeranosti výšky finančného zadosťučinenia, teda objektívne parametre. Nakoľko v danom prípade nebol preukázaný žiadny intenzívny zásah do majetkových práv žalobcu a žalobcovi nevznikla ani žiadna závažná ujma na jeho právach, žalovaný považuje priznané finančné zadosťučinenie 80,- eur za primerané. Naopak by bolo extrémne nespravodlivé, ak by súd priznal nárok žalobcovi vo výške 500,- eur, pretože takáto suma absolútne nezohľadňuje okolnosti prípadu a súčasne by nenaplnila základné funkcie a účel primeraného finančného zadosťučinenia, bola by bez príčinnej súvislosti vo vzťahu k účelu a funkciám tohto právneho inštitútu.

48. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

49. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intencích podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keď nebol naplnený žiaden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, v dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. potvrdiť (§ 387 CSP).

50. Predmetom konania je nárok žalobcu ako spotrebiteľa na zaplatenie od žalovaného ako dodávateľa primeraného finančného zadosťučinenia v uplatnenej výške 500,- eur v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, z dôvodu porušenia práv spotrebiteľa v súvislosti so zmluvou o úvere uzavretou stranami dňa 24.8.2017, ktoré bolo konštatované rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13CoCsp/1/2022-149 zo dňa 27.5.2022.

51. Prvoinštančný súd žalobe preskúmaným rozsudkom čiastočne vyhovel, keď s poukazom na zistené okolnosti daného prípadu žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 80,- eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

52. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého bol odvolací súd viazaný ako rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť naplnenie aspoň niektorého zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému zamietajúcejmu výroku II., v intencích podaného odvolania poukázaného vyššie, so zameraním na primeranosť výšky finančného zadosťučinenia.

Čiastočne vyhovujúci výrok I. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

53. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, pričom nezistil naplnenie ani žiadneho z ďalších uplatnených odvolacích dôvodov a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalobcu, dopĺňa iba nasledovné:

54. Sporným v odvolacom konaní zostala výška samotného primeraného finančného zadostučinenia žalobcu ako spotrebiteľa voči žalovanému ako porušiteľovi v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.6.2024, pričom odvolateľ namietal, že súdom priznaná výška 80,- eur nezodpovedá konkrétnym okolnostiam daného prípadu a primeranou je suma 500,- eur.

55. Prvoinštančný súd správne vychádzal z preukázanej skutočnosti, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde, čím naplnil podmienku cit. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď Okresný súd Žiar nad Hronom už právoplatne v rozhodnutí sp. zn. 27Csp/45/2021 zo dňa 11.11.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/1/2022 zo dňa 27.5.2022 skonštatoval, že žalovaný ako veriteľ hrubo porušil povinnosti stanovené v § 7 ods. 27 ZoSÚ, z ktorého dôvodu žalobe vyhovel a určil, že predmetný úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov. Spochybňovanie týchto záverov súdu vo vyjadreniach žalovaného v odvolacom konaní, ktorý nepodal odvolanie, je irelevantné.

56. Prvoinštančný súd pritom správne zohľadnil pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia všetky relevantné okolnosti daného prípadu a to rozsah a intenzitu zásahu s tým, že išlo zo strany žalovaného veriteľa o hrubé porušenie zákonnej povinnosti stanovenej v § 7 ods. 27 ZoSÚ, zohľadnil dĺžku trvania závadného stavu v rozsahu cca päť rokov, zohľadnil, že žalobca ako spotrebiteľ v predchádzajúcom konaní musel aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, pričom žalovaný nepristúpil k zmierlivému vyriešeniu veci a podal aj odvolanie, správne zohľadnil výšku potenciálneho bezdôvodného obohatenia v sume 323,70 eur, vychádzajúc z aktuálneho stavu predmetného revolvingového úveru, pričom jeho v budúcnosti potenciálne možné, avšak neurčité rozšírenie nebolo dobre možné brať do úvahy. Prvoinštančný súd správne tiež zohľadnil, že žalobca v súvislosti s predmetným súdnym konaním nesporne utrpel určité psychické napätie, stres, bol v stave právnej neistoty až do právoplatného skončenia veci, bez potreby tieto osobitne preukazovať. Na druhej strane prvoinštančný súd správne prihliadol aj na to, že nebolo preukázané, že by žalovaný používal agresívne obchodné praktiky vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi, že u žalobcu nebol tvrdý, ani preukázaný zásadný dopad na jeho sociálnu situáciu, ani na jeho psychické zdravie. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť a v rámci kritéria následkov porušenia práv spotrebiteľa je nutné prihliadnúť i na skutočnosť, že v danom prípade podľa obsahu spisu nedošlo k žiadnemu nelegitímnemu zásahu do majetkovej sféry žalobcu, keďže z titulu daného úveru nevyplatil žalovanému žiadne poplatky, ani úroky. Zároveň súd správne prihliadol na to, že žalobca tiež porušil zákonnú povinnosť uloženú mu § 7 ods. 2 ZoSÚ a to poskytnúť veriteľovi pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti veriteľa splácať spotrebiteľský úver a tiež na to, že predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkov žalobca získal bezplatne.

57. Prvoinštančný súd teda podľa názoru odvolacieho súdu pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia zohľadnil všetky relevantného okolnosti daného prípadu a preto opačné tvrdenie odvolateľa je nepodložené a nedôvodné.

58. Odvolací súd sa zhoduje so súdom prvej inštancie, že priznané primerané finančné zadostučinenie žalobcu ako spotrebiteľa vo výške 80,- eur je náležité a zodpovedá poukázanému komplexu okolností daného prípadu. Takéto finančné zadostučinenie zároveň napĺňa kompenzačnú - odmeňovaciu funkciu vo vzťahu k spotrebiteľovi, zároveň i preventívnu - odradovaciu a sankčnú - výchovnú vo vzťahu k porušiteľovi. K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné

zdôrazniť, že primeranosť finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je vždy nutné posudzovať podľa konkrétnych okolností daného individuálneho prípadu a teda vždy je nevyhnutné zohľadniť samotnú výšku dotknutého úveru, ako aj potenciálneho bezdôvodného obohatenia dodávateľa, ktoré sú v danom prípade nízke a z tohto uhla pohľadu je potrebné nahliadať aj na dané funkcie finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti nemožno prehliadať, že žalovaný bol v dôsledku porušenia dotknutých zákonných ustanovení a práv spotrebiteľa postihnutý viacnásobne, jednak tým, že úver žalobcovi bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, teda prišiel o zisk, jednak trovami, ktoré musel zaplatiť v rámci základného súdneho konania, či už na súdnom poplatku alebo trovách právneho zastúpenia, ako seba tak i protistrany, a jednak na trovách, ktoré bude musieť zaplatiť v súvislosti s týmto konaním. Súvisiaci finančný postih žalovaného tak prekračuje, resp. bude prekračovať poskytnutý úver, čo tiež pôsobí preventívne a sankčne voči žalovanému. Nemožno sa preto stotožniť so zjednodušujúcim tvrdením odvolateľa, že priznaná suma neodradí žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia až do žalobcom uplatňovaného rozsahu 500,- eur by podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s prvoinštančným, nebolo primerané, bolo by nevyvážené a zároveň nespravodlivé, vzhľadom na poukázané individuálne okolnosti tohto konkrétneho prípadu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v danom prípade vo výške 80,- eur, čo predstavuje cca 25% z potenciálneho bezdôvodného obohatenia žalovaného, zároveň zodpovedá aj aktuálnej súdnej praxi, na ktorú náležite poukázal prvoinštančný súd v preskúmanom rozhodnutí, keď výška primeraného finančného zadosťučinenia v obdobných prípadoch priznaná súdmi sa pohybuje na úrovni od 10% do 30% bezdôvodného obohatenia. Prvoinštančný súd teda rozhodol v medziach aktuálnej zaužívanej súdnej praxe a rozsudkom nedošlo k porušeniu požiadavky právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ako to namieťa odvolateľ. Preskúmané rozhodnutie je zároveň náležite a vyčerpávajúco odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a nie je možné ho označiť za nepreskúmateľné, ako to tvrdí odvolateľ.

59. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

60. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. ako vo výroku vecne správny, včítane správneho a odvolaním ani nenapadnutého závislého výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím § 387 CSP, potvrdil.

61. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto priznal žalovanému plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi.

62. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).